

Luk.19:31-43 Fastlagssönd. 1:a årg. 090222

Det börjar dra ihop sig för Jesus och hans vänner. De känner det nog i luften. Jesus känner på sig att det kommer att hända något. Det syns på honom, det hörs på hans sätt att tala. Dom förstår inte vad han menar, står det. Och vem skulle göra det. Hur kan kärlek vara farlig. Hur kan det utgivande vara så hotande att makten gör allt för att göra sig av med det? Han som genom sitt liv skulle visa vad Gud är, var Gud är.

-Låt oss gå upp till Jerusalem. Orden var vanliga, Ungefär som när vi säger, snart är det påsk. Att gå upp till Jerusalem var att göra den årliga vandringen till den stora påskhögtiden. Det var det många som gjorde. Men den här gången fanns det en oro i rösten. Och man kan nästan se bilden framför sig. Han samlar gruppen runtomkring sig. Låt oss gå upp till Jerusalem. Men jag känner på mig att nått kommer att hända. Det är många som vill mig illa. Och risken finns att det här inte slutar bra.
Det kan också sluta med döden.

Vad ligger bakom? Varför väljer Jesus att går upp till Jerusalem och utsätta sig för sina fiender?
Framgångarna i Galileen var ju stora. Varför inte stanna kvar där och samla fler anhängare?
Bakom Jesu val fanns tidigare val. Vi väljer också, alla, och hela tiden. Små eller större val som sen får konsekvenser. De formar våra liv, och vi formas av dem. Så var det också för Jesus. Han gjorde i sitt liv en mängd olika val som gjorde att han också valde att gå vägen upp till Jerusalem. Kärlekens väg kallas den i dagens tema.

Varje gång Jesus valde att ta ställning, för kvinnan, för syndaren, för främlingen, för de utstötta och marginaliserade, eller för barnen. All de som blivit fråntagna sitt rättmätiga värde som människor. Eller som då han i dagens text vänder sig till den blinda tiggaren. Han som står längst ner på samhällsstegen och som de andra vill tysta ner. -Då valde han väg. Men han inte bara talade om det. Han hade också sett ini deras ansikten. Och när någon gör det, då händer det nått med oss. Inte bara med Jesus, det gäller varje människa.

Men han hade också sett någonting annat. Han hade sett en ondska som var större än människan. En ondska som inte verkade gå att hejda med vare sig vapen eller snällhet. Vi finner den i makt, vi finner den i girighet, vi finner den i rädslan över det nya, det okända. Den går liksom bara att besegra inifrån. Att gå in under den och finna en väg genom den.

Därför säger han inte bara att det kan sluta hur som helst. Att man ska förbereda sig på det värsta.... Han säger också, jag kommer tillbaka mina vänner. Jag kommer tillbaka. Och vi som känner fortsättningen ger honom rätt. På tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda. (På tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda.)

Med kärlen hade Jesus en längre tid utmanat etablissemang. Vem är störst i Guds rike? Vem har rätten på sin sida? Vem är ond och vem är god? Jesus får frågan, och ställer fram barnet. "Om ni inte omvänder er och blir som detta barn, då kommer ni aldrig in i Guds rike"

En annan gång berättade han om de en föraktad Samarier och kallade honom ett föredöme. "Gå nu och gör som han".

Etablissemang och den religiösa eliten bävade. Nu går skam på torra land. Var finns tryggheten nu? Var finns normerna och värderingarna. Vi vill höra om vi och dom. Vem som är rätt och vem som är fel. Han som rubbar ordningen måste bort... man får folket med sig och snart skallade ropen. KORSFÄST, KORSFÄTS HONOM.

Det är lätt att bli cynisk. Se hur det går med kärleken, man korsfäster den. Se hur det går med dess budbärare, man lägger honom i en grav... Ondskan är stor, och ibland verkar den vara större än människan. Det är ont att människor inte får mat för dagen och att torkan breder ut sig. Det är ont att vapen och droghandeln är bland världens största ekonomier. Det är ont att unga flickor säljs som sexslavar i västvärlden och i vårt eget land. Ibland växer ondskan oss över huvudet.

Men kärleken är också större. Kärleken är också större än människan. Ondskan har inte det sista ordet. Och en gång gick ju Jesus vägen upp till Jerusalem. Han gick kärlekens väg. Kanske kunde det ha slutat annorlunda, men det är svårt att tänka tanken. Hans väg gick mot lidande och död. Men också igenom den.

Så långt kan vi inte följa honom. Den kärlekens väg vara bara hans. Men vi kan ta del av den. Vi kan leva av den. Och den korta meningen "och på den tredje dagen ska han uppstå", känns nästan som en bisats. Men ändå handlar den om livets seger över mörker och

död. Om livets seger över ondskan. Nej, segern var inte bara hans, den är också vår. Och vare sig vi har förstått det eller inte, så lever vi varje dag, både i och av denna lilla bisats. ”och på tredje dagens skall han uppstå.”
Kärlekens väg, liksom rätt in i... men också igenom.
Som en spricka i muren där ljuset kan sippra igenom.

Vi är alla en del av både det onda och det goda. Och visst vore det mycket enklare om det bara var en del av oss människor som stod för det onda. Då skulle man ju veta vilka det var. Men skiljelinjen verkar inte gå mellan oss människor. Snarare verkar den gå rätt igenom var och en av oss. Det är inte vi och dom. Det finns bara vi. Annars hade han ju inte behövt ställa fram barnet. Bli som barnet sa han... Att acceptera det, men att sträva efter att hålla sig till det goda, att välja det goda. Är det början på kärlekens väg för oss?

Ja, vi är tillbaka till alla våra val. Dom som formar oss, och som formar våra liv. Vad vi väljer är viktigt, inte bara för oss själva. Vad vi väljer för skjorta eller vad vi ska äta till middag idag kanske inte får så stora konsekvenser. Men ideligen möter vi människor. Och det vi kan välja det är att se den andre. Det hände något med Jesus när han såg in deras ansikten. Och det kommer att hända något med oss också.

Och i dagens text ser Jesus in i ansiktet på den blinde mannen utanför Jeriko. I Matteusevangeliet blir han inte anonym, där har han fått ett namn, Bartimaios. En blind tiggare som sitter och gapar, ”Jesus Davids son förbarma dig över mig” Han gör det högre och högre så att de som går först säger åt honom att vara tyst...Men Jesus ber att de ska leda fram mannen till honom. Och

då kommer frågan. Vad vill du att jag ska göra för dig? Jesus tar inte hans önskan för given. Han låter mannen själv definiera sina behov. Vad vill du att jag ska göra för dig? En fråga, en ledstjärna för oss alla i mötet med människor. Och kanske inte minst en ledstjärna för Svensk handikappolitik där regelverk och tur, ofta verkar definiera vad man behöver. Det handlar om att ta människorna, deras liv och deras önskningar på allvar. Vad behöver du hjälp med? Vad gör ditt liv värdigt?

Att se in i människors ansikten och fråga. Vad vill du att jag ska göra för dig? Det leder oss till samhörighet. Och kan föra oss till det oanade. Det händer nått med dem vi ser. Och det händer nått med oss själva. Inte minst när vi ser, när vi lyssnar, till de som annars tystas ner. Det är en del av kärlekens väg.